

JAKOB BADEN

* 20. 3. 1861 † 22. 7. 1940

Bogbinder Jacob Baden var et af Forening for Boghaandværks ældste Medlemmer og viste sin Interesse bl.a. ved jævnlig at benytte Foreningens Bøger til særlig fin Indbinding. Museumsdirektør Sigurd Schultz har skrevet de følgende Mindeord.

DET ER MED BOGBINDERFAGET som med saa mange andre Omraader for Tiden: de store gamle dør bort, og hvem kommer i Stedet?

Den 22. Juli døde Jakob Baden i den høje Alder af 79 Aar. Baden var af solid jydsk Afstamning, Lærersøn fra Vedslet ved Skanderborg. Han stod i Lære i Aarhus og tog som tyveaarig Svend til Hovedstaden, dels for at søge nyt og lærerigt Arbejde, dels for at gaa paa Teknisk Skole. Derefter drog han udenlands, arbejdede tre Aar i Leipzig og var ogsaa i Paris. Da det var forbi, nedsatte han sig som selvstændig Mester i København 1890. Han var dengang tredive Aar gammel. Saa længe varede en ordentlig Uddannelse i hine Tider.

Forholdsvis hurtigt lykkedes det Baden at oparbejde en ret stor Virksomhed. Selv om han ogsaa gav sig af med fabriksmæssig Tilvirkning af Forlagsbind, er det dog helt og holdent som Bogbinder i gammeldags Forstand, d. v. s. med individuelle Bogbind, Baden vandt Navnkundighed. Sin første Sølvmedaille fik han paa Udstillingen i Stockholm 1897. Siden fulgte mange andre Medailler af godt Metal. Baden kunde nok lide det - han samlede paa dem. Men bedre var det jo, at han erhvervede sig en udmærket Kundekreds blandt Folk med Bogforstand (de var ogsaa tal-

rigere dengang, end de er nu), og meget snart hørte han til den lille Kreds af Bogbindere, som enhver kræsen Samler ønskede repræsenteret i sit Bibliotek. Blandt de fire-fem førende Bogbindere, man regnede med, var Baden vel den mest fremragende Tekniker - den dygtigste, mest durkdrevne og den, der besad den mest omfattende Kunnen.

Hvad han kunde, og hvad han havde udrettet, fik Baden Lejlighed til at vise ved sit 40 Aars Mester-Jubilæum. Dette fejrede han ved en stor Udstilling i Kunstindustri-museet April 1930. Den blev en imponerende Revy over alle de vanskeligste og fornemste tekniske Finesser, der tænkes kan i Kamétryk, Skindmosaik, Paalægningsteknik, Haandforyldning o. s. v. Man saa f. Ex. den Bog, der har en guldtrykt Frise, hvori er indlagt 120 smaa røde Skindlapper, hver for sig ikke større end fem Knappenaals-hoveder lagt ved Siden af hinanden. Badens Kæphest var udspekulerede Finesser. Engang indbandt han Werners Dyrehavebog, der bestaar af lutter Enkeltblade paa False, saaledes, at den stik imod Naturens Orden fik en regelmæssig fast Blok, lige tyk foran og bagtil. En anden Gang hittede han paa vekselvis at give Bogens Blade en tilskaa-ren og forgyldt Snit og vekselvis at lade dem staa med deres naturlige Rand. Det saa dejligt ud, overmaade rafineret og fuldkommen fantastisk, naar man ikke kendte Fidusen. Men rørende var det, at de bedste Bind paa den store Jubilæumsudstilling - det var i Grunden nogle ganske enkle Helskindsbind med en sparsom og fornem Linie-dekoration, som Baden selv havde konstrueret i sine unge Dage med Haandværkerens sikre Blik for, hvad man kan og ikke kan.

Jakob Badens Lod var den, som bliver alle fine Haandværkere til Del i det danske, højt priste Kultursamfund. Guld og grønne Skove bragte Bogbinderiet ham kun i Form af hans elskede Udstillings-Medailler. Økonomisk led han til Tider bitre Skuffelser, og andre Skuffelser kunde Faget vel ogsaa undertiden bringe ham. Alligevel maa man prise en Mand som ham lykkelig. Han havde jo udrettet noget, og i sin inderste Bevidsthed om sig selv og sit Arbejdes Værd, har han sikkert været en lykkelig Mand, der følte Tilfredsheden ved at have nyttet sin Tid godt og hæderligt. Det er den Indstilling, som de rigtige, ægte og udødelige Haandværkere har til Tilværelsen, og som gør dem til saa overmaade værdifulde Samfundsborgere og somme Tider tillige, som nu i Jakob Badens Tilfælde, til navnkundige Mestre i deres Fag.

SIGURD SCHULTZ

